

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Utrùm in Visione Beatifica videantur omnia, quæ sunt formaliter in
Deo?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

liter distinctæ, ac tandem omnes creaturæ in DEO eminenter continentur, tam actuales, quam possibiles, de omnibus istis disputandum est, an & quomodo in Divina essentia à Beatis videantur, aut videri possint?

ARTICULUS I.

Virum in visione beatifica videantur omnia, quæ sunt formaliter in DEO.

SUMMARIUM.

1. De facto videntur omnia, quæ sunt formaliter in DEO.
2. Status questionis & diversitas sententiarum.
3. Divina essentia ut virtualiter distincta specificat visionem.
4. Non posse per absolutam potentiam videri essentiam sine Personis probat S. Scriptura.
5. Et PP. auctoritas.
6. Testimonia D. Th.
7. Ejsdem ratio, quia videtur ut est in se.
8. Non datur cognitio intuitiva, quæ non sit quidditativa.
9. Esset & non esset visio essentia ut in se est.
10. Omnes perfectiones Divinæ conveniunt in ratione visibilibus.
11. Paritas à communicatione essentia.
12. Non potest una perfectio videri explicitè & altera implicitè.
13. Opponitur distinctio inter objectum primarium & secundarium, absolutum & relativum.
14. Opponitur prioritas originis.
15. Paritas à communicatione & assumptione nature.
16. Non videntur omnes habitudines omnipotentia.
17. Opponitur libertas Divinæ essentia in sui communicatione.
18. Instantia de cognitione intuitiva superioris Angeli.
19. Instantia de visione corporæ.
20. Offenditur implicancia præcisionis tam ex parte objecti quam visionis.
21. Non potest objectum primarium videri sine secundario, si sit ipsi intraneum & essentiale.
22. Prioritas originis, cum sit à quo, non favet Adversariis.
23. Persona non convenit cum natura in esse communicabilis, sicut in esse visibilis.
24. Omnes habitudines Divinæ omnipotentia videntur quantum in recto, non quantum in obliquo.
25. Viri sub ratione essentia & non omnipotentia non verificatur respectu videntis.
26. Necessitas consequens non obest Divino dominio & libertati.
27. Cur intuitiva cognitio Angeli non attingat potentiam obedientialem.
28. Cur regularis visio non percipiat rationes genericas?

§. I.

Certiora præmittuntur.

Suppono primò. De facto à Beatis videri omnia, quæ sunt formaliter in DEO, adeoque non tantum essentiam, sed etiam Personas & re-

lationes, divinæque attributa per visionem attingi. Et quidem quoad 1. p. nempe visionem Personarum & relationum est definitum à Florent. in decreto un. dicente: *animas purgatas in calum mox recipi, & intueri clare ipsum DEUM Trinum & unum sicuti est.* Inclinatur quoque Jo. 14. per illa Christi verba: *Philippe, qui videt me videt & Patrem.* Quoad 2. p. est quoque communis Theologorum, & ratio est primò. quòd, ut dicitur 1. Jo. 3. *videbimus enim sicuti est:* sed est in se ipso bonus, sapiens, & ita quidem, ut sit ipse sua bonitas, sapientia, &c. ergo per visionem beatificam etiam attinguntur hæc omnia attributa. Secundò, quia cognitio clara visionis succedit obscuræ & aigmatica cognitioni fidei, quam habemus in via: ergo cum per cognitionem fidei credamus ea, quæ pertinent ad Personas & attributa DEI: etiam illa videbimus per claram cognitionem in patria.

Tota igitur difficultas & questio est, an saltem 2. per absolutam potentiam fieri possit, ut visio clara DEI sit præcisiva & inadæquata, ut nempe divina essentia sine personis & attributis, vel una persona sine altera videri possit. Ubi Scotus in 1. dist. 1. q. 2. n. 5. & 9. dicit, de potentia absoluta fieri posse, ut videatur divina essentia non visis personis, vel attributis. Scorum, quamvis diversis fundamentis, sequuntur Ariaga, Veckenus, Franc. de Lugo. Altera opposita & negans est S. Th. hæc q. 12. a. 7. totiusque Schola Thomistica, quos sequuntur ex variis SS. Ordinibus Carmelitæ Salmantic. nostri Benedictini Salisb. præter Molinam, Suarez, Valent. plures alii PP. Societ. Petrus à S. Joseph Fulienfis. Puteanus Ord. S. August. alique. Tertiò aliqui distinguunt inter visionem intuitivam quidditativam, & intuitivam & non quidditativam: In illa concedunt non posse videri Divinam essentiam sine attributis, in ista videri posse contendunt. Hanc tenet Alarcon tract. 5. disp. 5. Quartò sunt aliqui, qui licet concedant non posse videri formalitatem essentia non visa formalitate attributi; concedunt tamen, posse videri attributum sub expressione attributi, non visâ essentia quoad expressionem essentia, seu quod idem est, posse in visione intuitiva fieri præcisionem ex parte actus, non autem ex parte objecti. Sic de la Moneda q. 12. a. 9. dub. 2.

Suppono secundò. Quòd licet ad beatificam 3. visionis objectum non sola essentia divina, sed omnia quoque attributa, & Personæ pertineant, sola tamen essentia ut virtualiter ab omnibus aliis distincta sit objectum primarium & specificativum visionis; cætera verò non nisi objecta secundariò, vel potius per se secundò cognita. Quia nimirum ratio primæ intelligibilitatis, & per se primò intel-

intellecti, convenit soli essentia divina ut ab omni attributo virtualiter distincta: illud autem est objectum primarium visionis beatificae, sicuti etiam cognitionis divinae, in quo reperitur prima ratio, intelligibilitatis: ergo sola essentia divina, ut ab omni attributo & relatione virtualiter distincta, est objectum primarium & specificativum beatificae visionis. Major constat partim ex iis, quae in disp. 3. a. 4. & 5. dicta sunt, ubi pro constitutivo divinae essentiae intelligere actualissimum & à se existens assignavimus, & amplius constabit ex iis, quae in sequentibus dicentur. Visio namque beatifica est participatio increata intellectio, unde illud est primarium & specificativum objectum visionis, quod est divina cognitionis primarium objectum: sed hoc est essentia divina, ut sic, juxta illa, quae inferius dicentur; ergo etiam visionis beatificae primarium est objectum. Quo eodem fundamento probabis, divinam essentiam sub ratione essentiae virtualiter distincta esse objectum motivum, & speciem intelligibilem visionis in actu primo. His igitur suppositis ad principalem quaesiti resolutionem sit

§. II.

Prima Conclusio Thomistica.

4. **CONCLUSIO I.** Divina essentia nec per absolutam potentiam videri potest intuitive & quidditative, non visis personis vel attributis: nec una persona, vel attributum sine altero.

Deducitur & probatur primo ex illo praecitato textu Jo. 14. Philippe, qui videt me, videt & Patrem: non credis, quia ego in Patre, & Pater in me est. Ubi cum posterior propositio sit causa & confirmatio praecedentis, iste sensus efficitur: si ego in Patre, & Pater in me est, tunc qui videt me, videt & Patrem. Cujus consequentiae efficacia neque de absoluta potentia admittit Patrem sine Filio, & quod magis, sine essentia, ratione cuius in se existunt, videri posse.

5. Atque ita agnoverunt & deduxerunt SS. PP. praeterim D. Augustinus in pl. 85. dicens: Patris, & Filii separari non potest visio, ubi non separatur natura & substantia. Et 1. de Trin. c. 8. sic ergo audiamus, ostende nobis Filium, sive audiamus, ostende nobis Patrem, tantundem valet, quia neuter sine altero potest ostendi. Unum quippe sunt, sicut & ipse ait: ego & Pater unum sumus.

6. Probat eandem veritatem tertio expressa testimonia S. D. hic a. 7. ad 2. Et in 2. q. 2. a. 8. dicens: DEVS secundum quod intelligitur in se ipso, prout videtur a Beatis, non potest intelligi sine Trinitate personarum. Et in 3. p. q. 3. a. 3. Impossibile est, ut circumscribatur per intellectum cognoscentem DEVM, sicuti est, aliquid à DEO, & quod aliud remaneat, quia totum, quod est in DEO, est unum, salva distinctione personarum.

7. Ex quibus probatur quarto ratione. DEVS ut est in se, sic est subsistens in tribus personis, & est formaliter hoc totum, quod habet: sed visio intuitiva & quidditativa videt DEVM, ut est in se: ergo ipsum videt ut subsistentem in tribus personis, & secundum hoc totum, quod habet, aut cer-

tè non erit amplius visio intuitiva DEI, ut est in se; si aliter videt quam est in se.

§. III.

Altera conclusio contra tertiam sententiam.

CONCLUSIO II. Implicat videri divinam essentiam cognitione intuitiva, non quidditative, non visis attributis & relationibus. Ita cum aliis Thomistis Godoyus disp. 19. §. 2.

Probat primo. Implicat Divinam essentiam videri intuitive, & non videri quidditative: sed etiam per Adversarios implicat Divinam essentiam videri sine attributis quidditative: ergo etiam implicat eandem sic videri intuitive. Major probatur. Videri objectum intuitive est illud videri, sicut in se, & in re est, & secundum existentiam suam exercitam non possibilem, vel signatam: sed implicat videri divinam essentiam ut in se & in re est existentia exercita, quin eo ipso quidditative videatur: ergo implicat illam videri intuitive, quia videatur etiam quidditative. Major constat ex distinctione cognitionis intuitivae & abstractivae. Minor probatur: quia existentia exercita est praedicatum quidditativum essentiale divinae essentiae, intrinsicè constitutum ipsius: ergo si divina essentia videtur ut in se est secundum suam exercitam existentiam, etiam necesse est, ut videatur quidditative.

Probat secundò. Implicat ut Divina essentia se intelletui beato intelligibiliter communiquec & manifestet ut est in se ipsa, & tamen se manifestet ac communiquec inadæquate: sed hoc fieret per visionem intuitivam praecivè attingentem essentiam sine attributis: ergo implicat dari ejusmodi visionem Divinae essentiae. Minor est nota ex terminis: major probatur. Divina essentia ut est in se ipsa, est actus purus simplicissimus, unissimus, unum omnia, & omnia unum, sed esse inadæquatum & divitum repugnat ejusmodi praedicatis, ut patet, ergo si se inadæquate manifestat, unit, communicat, hoc ipso non manifestat, communicat, unit, ut in se est, unde sequitur essentiam Divinam videri ut in se est, & non videri. Videri ex hypothesi, & non videri, ut in se est, nam cum res aliter est objective in mente videtur, quam sit in se ipsa, non videtur ut in se est: atqui aliter utique Divina essentia esset in mente videtur, quam in se ipsa: ergo non videretur ut in se est. Certè hoc ipso, quod cognoscas objectum divinum, quod in se est indivisum, jam alio modo cognoscis, ac in se est, jamque cognitio degenerat in abstractivam: Non minus ergo cognitio videns essentiam ab attributis abiret in abstractivam, objecto aliter se habente in mente cognoscentis, quam sit in se ipso.

Probat tertio. Ubi est unica visibilitas rei, implicat rem illam secundum aliquid sui in se ipsa videri, secundum aliud non videri: sed est unica visibilitas omnium Divinarum perfectionum; omnes quippe simplicissimè conveniunt in esse actualissimo, immaterialissimo, spiritualissimo, adeoque in esse intelligibili, ergo implicat Divinam essentiam (idem esto iudicium de relationibus & attributis) secundum aliquid sui videri, & secundum aliquid sui non videri.

Con-